

рало, задето българитѣ не били пропорционално застъпени въ събора и не се правѣло нищо за изборъ на български архиереи. Въ заседанието отъ 5 февруарий 1860 г. пъкъ Николи Минчоглу, търновски делегатъ, прочелъ протестъ отъ своя окръгъ, съ който се изтъквало, че, ако и за напредъ останатъ изключени отъ черковната управа, българитѣ ще смѣтатъ изразитѣ „чада възлюблени“ и „братя християни“, употребяни отъ патриарха, за обидна подигравка; пояснилъ още, подкрепенъ и отъ другитѣ български делегати, че българитѣ настояватъ за незабавното въстановяване на Търновската патриаршия и на Охридската архиепископия, незаконно присвоени отъ гърцитѣ. Но при закриването си (16 февруарий 1860 г.), съборътъ отхвърлилъ българскитѣ искания като съвсемъ безосновни, и това окончателно убедило цѣла България, че патриаршията не е наклонна да даде български владици нито дори за чисто българскитѣ епархии . . . Така се стига, — при вълнението, обхванало страната, и при раздоритѣ, внесени отъ опита на Драганъ Цанковъ за уния съ католицитѣ, — до знаменития въ новата ни история актъ отъ 3 априль 1860 г., съ който Иларионъ Макариополски, поддържанъ отъ внушителенъ брой българи въ Цариградъ, начело съ влиятелнитѣ Хр. Тъпчилещовъ, П. Р. Славейковъ, Ив. Найденовъ и др., изхвърля името на патриарха отъ литургията. Така фактически бива обявена независимостта на българската православна черква. Цѣла България посрѣща съ патриотически възторгъ дѣлото въ Цариградъ, извършената мирна духовна революция, и навредъ по градоветѣ българското население запрещава на иерарситѣ си да споменуватъ името на патриарха при черковна служба, поставяйки вмѣсто него това на султана или на Илариона. Високъ моментъ на невиджана презъ вѣковетѣ гражданска солидарность въ България и блестяща победа на националната идея, която ще доведе на 28 февруарий 1870 г. и до фермана за учредяване българска Екзархия.

Въ общия възторгъ и въ общитѣ усилия за обединение на нацията около черковната борба участвуватъ и българскитѣ общини въ Ромъния, тия въ Букурещъ, Браила, Галацъ, Плоещъ и пр. Нашиятъ Селимински взима най-живо участие въ това групиране на емигрантитѣ около националната светиня и поддържа живи връзки съ общината въ Цариградъ, на която той дава ценни внушения и аргументи за съпротива.